A°. 1840. N°. 99.

DONDERDAG, 10 DECEMBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 7 December 1840.*

(39023) PETER ARTHUR KING en Echtgenoote, hebben aanteekening gedaan van hun voorgenomen vertrek uit de Colonie.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 7 December 1840.*

Alzoo de navolgende personen, zich bij requeste aan Zijne Excellentie den Heer Gouverneur Generaal hebben gewend, met verzoek om *Brieven van Manumissie*, te verleenen, aan de navolgende Slaven, als:

1°. P. J. EMANUELS, voor de Slavin *Doortje*; haar in eigendom toebehoorende.

2°. W. G. MURRAY, voor de Slavin *Cleopatra* en hare Kinderen *Mary*, *Eleonora* en *Johannes*; hem in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat al degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, worden opgeroepen om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte **Brieven van Manumissie** verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

ADVERTENTIEN.

Particuliere West-Indische Bank.

De Secretaris bij de Hoofddirectie der Bank voornoemd, daartoe behoorlijk gequalificeerd, brengt bij deze ter kennis van de Ingezetenen dezer Kolonie, dat er tot vervanging van gebiffeerde of in onbruik geraakte Bankbiljetten, in gereedheid zijn gebragt:

BILJETTEN, à (50) *Vijftig* Centen, (25) *Vijf en Twintig* Centen, (15) *Vijftien* Centen en van (10) *Tien* Centen, alle welke zijn geteekend door de Commiesen ter Secretarie der Bank (H. S.) ABENDANON en (J. D.) CROL; en welke Biljetten, door den Commissaris in omloop zullen worden gebragt.

Paramaribo, den 7 December 1840.

De Secretaris voornoemd,
N. G. VLIER.

PARAMARIBO, *den 9 December 1840.*

PRONUNTIATIE VAN DICTUMS, bij het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, op Zaturdag den 12den dezer maand, des voormiddags ten *negen* uren, van de Boedels: MARIA MARTHA JULIANA HARTES en JOHANNA MARIA WILHELMINA MATHOURNÉ.

De Secretaris bij het Collegie voornoemd,
F. C. COBLIJN.

Laatste Vendu in dit Jaar.

(37003) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal *MORGEN* om *negen* ure, op Vendu verkoopen:

PROVISIEN, BLAAUW LINNEN en andere STUKGOEDEREN, KOPIE- en WANEPLANKEN, 3 GROENHART ROLDERS en 3 ps. GROENHART HOUT.— Een Slavin, genaamd *Amourette*; aankomende Mejufvrouw SOPHIA DUMONT, een IJzersmids-Neger, genaamd *Geluk*; aankomende den Heer A. W. OPPENHEIMER, een partij NIEUWE STAVEN ▭, rond en plat IJZER, liggende op het Erf van Mejufvrouw de Wed. LEVIJ ABRAHAM, eenige SMIDS-GEREEDSCHAPPEN, waaronder een groot extra SNIJIJZER en een groot BLAASBALG, alsook de SMEDERIJ, staande op het Erf van den Heer A. W. OPPENHEIMER, aan de *Ponte Werfstraat*, om dezelve binnen 4 weken af te breken en te vervoeren.

60 piès ▭ HOUT in soorten, liggende aan de *Waterkant* naast het Brandspuit-Huis No. 4, over den Heer J. P. L. WEIMANN.

Voorts nog: Eenige GOUD- en ZILVERGOED.

Burgerlijke Stand.

Gedurende de maand November 1840, zijn in den Burgerlijken Stand ingeschreven, als:

GEBOREN:

Van het Mannelijk geslacht 11 personen.
„ „ Vrouwelijk „ 14 „
25, wettige 4.

OVERLEDEN:

Van het Mannelijk geslacht 14 personen.
„ „ Vrouwelijk „ 7 „
21.

Levenloos geboren: 2.
Gehuwd.............. 5 Paren.

NAAMLIJST DER PERSONEN, die gedurende de maand November 1840, in den Burgerlijken Stand, alhier aan *Paramaribo*, zijn ingeschreven, als:

GEBOREN:

Den 2den, Margaretha Cadzand, dochter. Idem, Anna Charlotte Olivier, zoon. Den 3den, Margaretha de Britto, zoon. Den 4den, Susanna Hillogonde Schouten, dochter. Den 7den, Charlotte Francina Theodora Weiberg, dochter. Idem, Christina Boëtius, zoon. Den 9den, Rebecca Margaretha Denneboom, dochter. Idem, Cicilia Geertruida Nuttig, dochter. Den 12den, Jacoba Elisabeth Pommeresschen, Echtgenoot van Jacob François Saile Vaner, dochter. Idem, Hendrina Margaretha Nieuwlant, zoon. Den 13den, Agnetta Bauer, dochter. Den 14den, Finette Tabor, dochter. Idem, Elisabeth van Favereij, dochter. Idem, Charlotte Rebecca Harper, zoon. Den 15den, Theresia Blundel, Echtgenoot van Wilhelmus Joannes Greeve, dochter. Den 16den, Johanna Wilhelmina Zonweg, zoon. Idem, Louisa Josephina Chateau, zoon. Den 17den, Susanna Johanna Goede, zoon. Idem, Carolina Geertruida Bruijn, dochter. Den 20sten, Jacoba Soerel, zoon. Den 22sten, Louisa Antoinetta Chilget, dochter. Den 23sten, Sara à Cohen, Echtgenoot van Marcus Wolff, dochter. Den 25sten, Maria Petronella Dalem, dochter. Den 28sten, Maria Magdalena Stuger, zoon. Den 29sten, Jacoba Sara Stuger, Echtgenoot van Johan Hendrik Reijeg, zoon.

LEVENLOOS GEBOREN: Den 24sten, een Kind van het Mannelijk geslacht van Agnetta Helena Anna Gunther, Echtg. van Friedrich Wilhelm Bäuffer. Den 29sten, een Kind van het Mannelijk geslacht van Hendrika Magdalena Brunswijk.

OVERLEDEN: Den 3den October, Jan Eilers de Vries, schepeling van boord van het Koopvaardijschip Alcyon, 40 jaren (verdronken). Den 4den November, Fredrik Christoffel, zoon van Antoinette Elisabeth Krauch, 2 jaren. Den 6den, Blanca Fereira, Wed. van Jacob Mozes Fernandes, 62 jr. Den 7den, Joseph Louis Nahar, 45 jaren. Den 8sten, Aron Mozes Fernandes, zoon van wijlen Mozes Fernandes Jr. en Rachel Aron de Mesquita, 13 jaren. Den 10den, Henricus Jacobus, zoon van Rosalie van Francina van Diettecker, 6 maanden. Idem, Anthonie Marie Conelle, 31 jaren. Den 11den, Janee Geertruida Hillers, dochter van Wilhelmijntje Weijs, 12 jaren. Den 13den, Peter Turquard, zoon van Josephine Maria Dossery, 1 jaar en 3 maanden. Den 16den, Maria Catharina Wensacq, 61 jaren. Idem, Christiaan Jacob Smidt, 33 jaren. Idem, George Daniel Louwerman, 14 jaren. Den 17den, Rudolph Lodowicus, zoon van Sara Henriette Andriessen, 1 jaar en 7 maanden. Den 18den, Johanna, dochter van Maria Elisabeth Kraus, 1 maand en 8 dagen. Den 20sten, Charles Ferdinand IJvel, 48 jaren. Den 22sten, Marcus Samson Jr., Echtgenoot van Sara Jacob Samson, 56 jaren. Den 24sten, Elisabeth van Joost van Nieuw Amsterdam, 77 jaren. Idem, Abraham David Sanches, 17 jaren. Den 25sten, Agnetta Helena Anna Gunther, Echtgenoot van Friedrich Wilhelm Bäuffer, 40 jaren, 1 maand en 17 dagen. Den 28sten, Elisabeth Magdalena Geijslar, vroeger Wed. Kreps, laatstelijk van Pieter Cassel, 87 jaren en 22 dagen. Den 29sten, Mozes Matatias d'Robles, 67 jaren en 10 maanden.

Mengelingen.

Flavio.

De klok der St. Pieters-kerk te Rome sloeg middernacht, toen Flavio Angeline, een jong florentijnsch schilder, aan de deur van zijne nederige woning klopte.

Eene oude vrouw deed hem open en ontlastte hem van zijnen mantel; vervolgens plaatste hij zich bij den hoog gemetselden gottischen schoorsteen.

»Men stikt hier," riep de jonge schilder uit, terwijl hij met moeite ademhaalde; »moeder, het is buiten warm, zouden wij door minder te stoken, onze uitgaven niet kunnen bekorten; er zijn zoo vele dingen, die ons beter dienen zouden."

»Ik ben niet zoo oud geworden, mijn zoon, om in ontbering te leven," antwoordde Aurelia; »als ik dood ben, kunt gij naar uw' eigen wil handelen."

»Lieve moeder, zou ik mijn bloed niet willen geven, om u rijk en gelukkig te maken!" sprak de jonge schilder met smart.

Op dit zeggen boog zich de oude vrouw over Flavio heen, om hem eenen kus op

het sombere gelaat te drukken. Aurelia beminde hem, zooveel als iemand, die zich zelven boven alles telt, beminnen kan;— ook thans enkel aan zich zelven denkende, begreep zij niet, dat de doodelijke bleekheid van zijn gelaat een gevolg was van te groote inspanningen.

»Mijn kind,» sprak zij, na eene poos, tot hem, »gij moet werken, want de wandeling op het corso moet u hebben verkwikt. Ook zou uwe teekening niet gereed komen, als gij uw werk weder opnaamt. Wij moeten den koopman, die ons dit hout leverde, nog betalen,» voegde zij, eenen blik op den haard werpende, er bij.

Flavio zag op zijn versleten gewaad, en dacht, dat het geld beter besteed ware geweest, als er een nieuw voor gekocht was.

»Daar gij zegt,» merkte Aurelia aan, »dat het niet koud is, zal ik dan nu het vuur maar uitdooven.»

Dit zeggende, wierp zij eenig water op de gloeijende asch, ontkleedde zich, en ging te bed.

Flavio nam zijne teekenpen op, en zette zich, bij het flaauwe schijnsel eener lamp, aan het werk.

Het gebrek is een roofzuchtig korenlezer; met vrekke hand, rukt hij dagelijks pas ontloken aren af, en, als wij oogsten moesten, staat het veld ledig.

Hoewel het inderdaad niet koud was, voelde Flavio eene kille huivering door alle zijne leden varen; zijne matte oogen vielen ondanks hem zelven digt, zijne hoofd neigde langzaam op zijne borst, de teekenpen ontviel zijner hand: hij sliep in, en de lamp ging allengskens uit. Nu verloor hij zich in aangename droomen; tallooze afwisselende gedachten ontstonden in zijnen kranken geest. De genius van den roem daalde af, droeg hem op schitterende vleugelen naar den hemel, en omkransde zijne voorhoofd met den gouden laurier. Toen hij, wakker wordende, tot de wezenlijkheid terugkeerde, zag hij rondom zich met smart op de armelijke voorwerpen, die hem omringden. Vreeselijke ontwaking voor den kunstenaar, dien vorst zonder kroon, die, met de star der kennis op het voorhoofd, overal zijn rijk zoekt, maar het nergens vindt.

Aurelia stapte bij den eersten morgenstraal ten bedde uit, en vond Flavio, zittende voor de tafel, en zijne teekening onvoltooid.

»Hoe,» riep zij uit, »uw werk nog niet geëindigd."

»Ach, moeder," antwoordde Flavio, »ik was zoo vermoeid, dat ik geene kracht had, noch om te werken, noch om te waken; ik sluimerde in.»

Flavio had gezegd, dat het niet koud meer was; echter waren er dagen, dat de zon tot de aarde niet doordrong, en de dampkring koud en vochtig was. Eenigen tijd na het tooneel, dat wij geschetst hebben, vond Flavio opstaande den Hemel met donkere wolken bedekt. Een bleek en dof licht drong te naauwernood ter kamer van den kunstenaar in, doch, niettegenstaande de koude en het flaauwe licht, werkte Flavio met ijver tot aan den avond door. Toen het donker werd, verliet hij zijn werk, en plaatste zich aan het raam naast zijne moeder. Aurelia, verheugd, dat haar zoon dien ganschen dag had doorgewerkt, zonder de begeerte te toonen, om wat frissche lucht op het corso te gaan inademen, zong met eene zachte stem een oud lied van Metastasio, en wisselde dat lied met vrolijke woorden af. Het gesprek liep over een heilig feest van den volgenden dag. De gedachte aan dat feest deed haar weder van zich zelven spreken.

»Zie,» zeide zij tot haren zoon, »hoe oud mijne kleederen zijn! Had gij uw gezigt van Sorrento in tijds afgewerkt, dan kon ik mij nu een nieuw kleed voor morgen gekocht hebben. Het is zulk een groot feest!»

»Moeder,» sprak Flavio bedroefd, »ik zou gelukkig zijn als ik aan uw verlangen had kunnen voldoen, maar het is nog tijd. Ik zal den nacht doorwerken, en morgen..»

»Neen, neen, ik zal mij ook nu wel behelpen; ik ben dat immers gewoon. Dierbaar kind, ik wil niet, dat gij den ganschen nacht voor mij zult opblijven.»

»Ach! moeder, hebt gij mij niet ingeprent, dat mijn geheele leven u toebehoort.»

Aurelia had uit haren zoon dikwijls gezegd, dat hij zelfs de mogelijkheid eenen eigen wil te hebben, niet vermoedde. Dat in den nood de moeder zich voor hare kinderen zoo wel als het kind voor zijne moeder moest weten op te offeren, was hem volstrekt onbekend.

Aurelia beschouwde haren zoon als den staat van haren ouderdom. Zij had er zich een werk van gemaakt, in hem elke jeugdige drift te smoren, en sidderde bij het denkbeeld, dat hij eenmaal iemand anders zou kunnen beminnen, of door iemand anders bemind zou kunnen worden. Zij wilde hem leiden zoo als de overwinnaar den overwonnene achter zich voert; zonder te bedenken, dat hij eens alleen zoude staan, en dan zou moeten beginnen zich betrekkingen te scheppen, en een gezin te vormen, op eenen leeftijd, in welken de vrienden den mensch reeds moeten omringen, en zijne familie zich rondom hem moet uitbreiden.

Het eigenbelang, hetwelk den mensch mild omtrent zich zelven, doch karig jegens anderen maakt, is gelijk aan de werking der zon in brandende luchtstreken, die de boomen door het opdroogen hunner sappen verschroeit, en de bloemen op hare stengels doodt, terwijl zij het water, dat tot hunnen bloei noodzakelijk is, als met vollen teugen verzwelgt.

In weêrwil van de aanmerkingen zijner moeder, stond Flavio op, liep naar zijn album, nam er eenige zijner beste teekeningen uit, opende haastig, zonder zelfs zijnen mantel om te slaan, de deur, en vloog naar buiten.

»Flavio, Flavio,» riep de moeder; maar hij wilde haar niet hooren, en verdween in de duisternis.

De regen stroomde van den hemel, de straten waren ledig, en de lichten gingen uit: maar Flavio liep altoos door. Het water droop van zijne kleederen, een gure wind woei hem tegen, maar Flavio vergat regen en wind.

Eindelijk bereikte hij, in een der schoonste straten van Rome, het huis van eenen der rijkste kooplieden. De woning was gesloten. Flavio klopte aan, doch te vergeefs; niemand opende. Van vermoeijenis uitgeput, ging hij op de steenen trappen zitten, zijn hoofd rustte weldra op zijne handen, en de omslag, die zijne teekening omvatte, ontviel hem.

Een geruimen tijd had Flavio aldus gezeten, toen een man hem voorbij ging.

Flavio ziende, bleef hij staan, beschouwde hem oplettend, en vervolgens naderende, vroeg hij: »Wat deert u?»

Flavio beurde zijn bleek gelaat op en zag den ondervrager met verwondering aan. Hij herinnerde zich niet meer, hoe hij zoo laat in die eenzame straat gekomen was. Echter keerde zijn geheugen allengs terug en een straal van vreugde verhelderde een oogenblik zijne vochtige blikken.

Onwillekeurig sprak hij van de bitterheden zijns levens, en lag het tafereel zijner smarten bloot, zonder te weten, of hij een wezen, in staat om hem te begrijpen, gevonden had. De ziel heeft oogenblikken, waarin het haar eene behoefte is zich uit te storten, en zij aan eenen stroom gelijkt, die, plotseling eenen doortogt gevonden hebbende, door niets is tegen te houden.

De onbekende liet den jongen schilder onverhinderd spreken: maar verliet ongelukkig naar hem te luisteren. Reeds bij het eerste woord hield hij voor uitgemaakt, dat hij eenen dier dwazen voor zich had, wier kwaal niet te genezen is, omdat zij zich niet willen laten genezen; eenen dier geesten, welke, de ijdelheden der wereld verachtende, niet leven, maar droomen. Maar de onbekende droomde nooit en leefde beter dan iemand, hoewel hem toch die soort van medelijden niet geheel vreemd was, welke ons den ongelukkigen dichter of eerlijken behoeftige wel eens eenen karigen penning doet toewerpen. Flavio een teeken gevende, begaf hij zich naar een bijgelegen huis, en er binnen gaande, bragt hij Flavio in een vertrek, waar eene dienstbode zijne terugkomst afwachtte.

»Margaretha," sprak hij, zich gemakkelijk in eenen grooten leuningstoel plaatsende, »breng beter licht en mijne bril, opdat ik het werk van dezen jongeling eens beoordeeld.»

Daarop nam hij de teekeningen van Flavio in handen, en ziende, dat er onder waren, die de vochtigheid eenigzins had aangedaan, riep hij uit:

»Zij zijn bedorven, en buitendien, mijn vriend, naauwelijks geld waard.»

Een edel rood overtoog op dit gezegde het gelaat van den schilder. Hij maakte eene beweging met de hand, als wilde hij zijne teekeningen terug nemen; maar hij dacht aan het kleed voor zijne moeder, en ijlings trok hij zijne hand weder terug.

»Hoeveel moet gij er voor hebben?» vroeg de onbekende, er bijvoegende: »gij moet bedenken, in welken staat gij ze verkoopt.»

De jongeling sprak schroomvallig eenen spotprijs uit, maar de onbekende vond haar nog veel te hoog, en had de barbaarschheid zelfs daarvan de helft nog af te dingen. Beschaamd, vernederd en schroomvallig, liet Flavio, wiens hart, gelijk dat van alle wezenlijke kunstenaren, groot was, de teekeningen voor den geboden prijs, en ontving het geld, eenen smartelijke blik op zijne teekeningen, en eenen verachtelijken blik op den kooper werpende.

De dag brak reeds door, toen Flavio weder den drempel van het moederlijke huis bereikte. Hij had den nacht door in de donkere straten van Rome rondgedwaald, zonder zijnen weg te kunnen vinden.

»Moeder,» riep hij uit, aan Aurelia eenige goudstukken reikende, »ziedaar is het geld voor uw nieuwe kleed.»

Afgemat viel hij dit zeggende op den eersten stoel, dien hij grijpen kon, neder. Zijne moeder vloog tot hem, en ving hem bezwijmd in hare armen op. »Flavio! Flavio!» riep zij, »Flavio! kom tot u zelven!»

»Ik ben koud,» zuchtte hij met eene zwakke stem.

Twee dagen daarna zat Aurelia aan het sterfbed van Flavio. De koorts woedde door de aderen van den jongen schilder. Hij ijlde. Zonder ophouden riep hij om een nieuw kleed voor zijne moeder.

Toen hij een oogenblik bekwam, sprak hij, zich met moeite een weinig oprigtende.

»Lieve moeder, in mijne portefeuille vindt gij verschillende teekeningen. De waarde daarvan is niet onbeduidend. Een kleed hebt gij. Als ik nu dood ben, koop u dan, bij dat kleed, een gebedenboek.»

Toen viel hij afgemat weder op zijne kussens neder.

De zon ging op, en wierp hare stralen op het levenloos gelaat van den jongeling. Aurelia kreeg nieuwe kleederen; maar het waren rouwkleederen.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.